

عنوان مقاله:

چگونه توانستم از خود بیگانگی دانش آموزان نسبت به آموزش مجازی را کاهش دهم.

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی مطالعات کاربردی در فرآیندهای تعلیم و تربیت (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

مهدی داودیان - دانشجوی دکتری جامعه شناسی اداره آموزش و پرورش رامسر، دبیرستان شهید افتخاری

خلاصه مقاله:

مطالعه ای تحت عنوان اقدام پژوهی حاضر به بررسی تاثیر استفاده از چارچوب اجتماع کاوشگر و کاهش احساس از خود بیگانگی دانش آموزان نسبت به فرآیند آموزش با روش مطالعه موردی پرداخته است. در سال تحصیلی ۱۳۹۹ - ۱۴۰۰ به علت مجازی و الکترونیکی شدن کلاسها شاهد بی رغبتی و افت تحصیلی بودم و در اینجا براساس نظریات جامعه شناسانی همچون، سیمن، مارکس، دورکیم، مرتن و زیمل مفروضی برای اینجانب بوجود آمده که دانش آموزان دچار از خود بیگانگی شده اند؛ سپس از طریق ابزارهایی همچون مشاهده مستقیم، مصاحبه با دانش آموزان و همکاران به بررسی و حل این مساله پرداختم و تلاش کردم از طریق مدل یا چارچوب اجتماع کاوشگر و - همچنین کمک گرفتن از کلاس معکوس - و عطف توجه به مسئله حضور، با نگاه ویژه به حضور اجتماعی - به بهبود بخشی و کاستن مسئله بیگانگی نسبت به فضای آموزشی بپردازم. یافته های اقدام پژوهی حاضر بیانگر این است که ایجاد فضایی صمیمانه در کلاسها سبب احساس تعلق دانش آموزان به کلاسها شده است. و فضای گفتگویی در کلاسها دانش آموزان را به شرکت در مباحث کلاس علاقمند کرده است. مباحث نظری که با مصداقهای ملموس در زندگی روزمره دانش آموزان همراه شد، سبب فهم بهتر و علاقه بیشتر آنها به کلاسهای مجازی شده است.

کلمات کلیدی:

از خود بیگانگی، چارچوب اجتماع کاوشگر، حضور، آموزش معکوس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1293894>

